

VIRÁGHULLÁS BALLADÁJA

Oltalmazzon a szerelmem,
itt már nincs más segedelem,
virágálmot mért álmodtál
hervadnod kell, hogyha nyíltál.

Margaretták keringőjük
járták kint az oldalakban,
fiatalos bódulatban
furcsa varázsdalt dúdoltam.
– Szép boszorkány, szőke vércse
vájj csőrrel az agyvelőmbe,
sorsom, hol jársz villám-tájon
vijjó vércse hanggá váljon.
Szép boszorkány, szőke vércse
végtelenség félt sejtése,
hol az észpataka szakad,
hadd legyek a seprűlovad.

Fönt a nap az ég tornácán,
megállott egy pillanatra,
szemöldökét összevonva
furcsa kabalám hallgatta.
Este hogy a hold tanúnk lett,
mint a dérütötte rózsa,
hervadással varázsverten
hajlott feje a vállamra.
Hullt virágok keringője
nyakam köré kötél így lett,
s milyen kár hogy varázslóvá
egyszer tehet csak az élet.

Oltalmazzon a szerelmem,
most már nincs más segedelem,
virágálmot mért álmodtál,
hervadnod kell, hogyha nyíltál.

Á L M O M B A N

Tüzet raktam gondjaimból,
s leheveredtem melléje,
elszunnyadtam addig-addig
ügyeltem a setétségre.

Kelentákba sajtá váltam
varjak laktak kalapomban

Firtos felett eső voltam
elfáradtam a hullásban.

Vadkan csörtet a csapáson,
vér vegyült az ég hajába
álmomban villámot fogtam
s reggel láttam, be hiába.

TOMCSA SÁNDOR EMLÉKÉRE

(UDVARHELYRE)

Felszívta a nap a várost,
lebeg mint egy aranymadár,
ezüstpohár völgyek fölött
tollszkodik, délfelé jár.

Hát gyere, kacagjunk jó Tomcsa Sándor...
Utánad „Tigris” jár, nem vak kutyakölyök,
nem fenyédi részeg, próféta lődörög;
hát gyere kacagjunk jó Tomcsa Sándor...
Borunknak fogytán kártyát vet a „Néma”,
víg lesz a vasárnap buggyos csukorékja,
hát gyere kacagjunk jó Tomcsa Sándor.
A törvény fehér lesz, akárkit ítélhet,
nem az emlékezés: suttogás szül nevet.
Hát gyere kacagjunk jó Tomcsa Sándor.
Ki tudja a tánc s a bál itt meddig áll,

s mit ér ez a füstös pátrióta lokál,
hát gyere kacagjunk jó Tomcsa Sándor.
Felszívta a nap a várost
s lebeg mint egy aranymadár,
ezüstpohár völgyek fölött
tollászkodik,
dél felé jár.

MEGBÉKÉLVÉ

Én már tudom, túl nehéz a lelkem
Hogy könnyű röpte legyen a világon.
Sorsom viselője is megunja egyszer
Hogy álmában is sáros úton járjon.
Én már tudom, tántorgó éneket
Dúdol aki részeg, s nem jókedvű nótát,
Holddal, sarlóval indult az este,
De kedvem a szelek lassan elorozták.
Vonatok dohognak terhükkel szívemben,
Szemed is szürkül mint nyárutón az ég,
S ha magam vertem el két szemed tűzében,
Ki meri mondani
erre semmiség?

PÁSKÁNDI GÉZA

VERSEK

PETŐFI HALÁLA

A kukoricás szélén
Egyszer fejét még fölemelte
Szemében idegen patkók és paták
„Hát állat alá jutok, hát állat alá
Igaz
Én is ilyen állatokon lovagoltam”

A TŰ FOKA

A Mű Oka
A Tű Foka
Mondd hogy fértek az anyjukon ki
Azok az óriások
A Mű Oka
A Tű Foka

KÖRVONAL

Az elefántban
Látom a lányt az ágyban
Haja leomlik a négy lábú ágyról
Ormánnyá kunkorodik
A haja a lánynak az ágyban
Akit láttam az elefántban

VANNAK

Vannak leányok úgy sütik le szemük
Hogy közben évszázad telik
Vannak hópelyhek úgy hullanak le
Hogy közben megfagy az ég
Vannak leányok akik ha hó hull
Lehunyják a szemük

VAN

Van akitől szót
Vagy mondatot
Van akitől földet
Könyvtárnyi földet
Várhatok